

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

(Konec.)

Cez dva dni smo pripluli v Split. Bili bi šli zelo radi v mesto, a nam ni bilo dovoljeno; samo potniki prvega razreda so smeli iti. Ostali smo v Splitu samo eno uro in pol. V Splitu mora biti krasno. Iz pristanišča so se videle bele, visoke hiše. Tudi ljudje so bili videti zelo ljubeznivi. Mikalo nas je zelo, da bi šli k njim, pa kaj, ko nismo smeli.

Bilo je ob eni popoldne, ko smo zadnjokrat odrinili naprej. Morje je bilo zopet lepo in sonce je veselo sijalo. Vsi smo med potovanjem na parniku močno ogorčeli. V Ameriki ni mnogo solnca po mestih zaradi visokih hiš.

Drugi dan ob osmih smo prijadrali do Trsta. Ravno zadnji dan sem se močno prehladila. Oči so se mi venomer solzile, skozi nos nisem mogla dihati. Bilo mi je zelo nerodno. Ko smo se približali Trstu, smo bili vsi zbegani in nemirni. Navadili smo se že na življenje na morju; zato, ko se je bližala ura ločitve, bi se bili najrajši peljali naprej. Z mojimi rumunskimi prijateljicami smo se lepo poslovili. Navadile smo se druga na drugo v tem času. Ne mislite, ako jih nisem nič omenila, da med tem nismo bile več skupaj. Nasprotno. Skoraj vedno smo bile vkup. Posebno jaz in Marga. Jelena je bila mnogokrat bolna, zato ni bila med nami. Helena je bila pa itak tako živa, da ni mogla strpeti na mestu. Tako sva bili z Margo bolj sami. Marga mi je dala knjigo v spomin, čeprav sem se sprva branila. Saj sami niso imeli drugih bolj potrebnih reči. Naposled sem jo vendar morala vzeti, a dala sem ji neko svojo za spomin. Se sedaj imam nje-no knjigo. Zelo žal mi je, da je nisem vprašala takrat za naslov, da bi si z njo dopisovala. Spomnila sem se prepozno. Bog ve, kje je danes.

Počasi smo se bližali Trstu. Vedno bolj se je bližal konec naše vožnje. Vozili smo se ravno dva tedna. Skoraj nisem mogla verjeti, da smo res v Evropi. Zdelo se mi je, da se zdaj zdaj prebudim iz spanja in da bomo zopet v Ameriki. Sprememba zraka je zelo vplivala name. Nekaj časa sem bila bolna, a kmalu je bilo boljše. Ko smo pristali v Trstu, je bilo nekako ob osmih ali devetih. Popotnikov je bilo sedaj komaj še ena četrtnina. Drugi so vsi že prej izstopili. Bilo nas je torej malo. Papa je dobil nekega človeka, ki se je predstavil, da je od vlade. Ugladil nam je nadalj-

njo pot po železnici. Spremil nas je do majhne slovenske restavracije. Gospa je bila zelo prijazna. Ostati smo hoteli tam do tri četrti na deset, ker je šel vlak ob desetih. Bili smo že pripravljani, da odidemo, ko so nam naznanili, da gre vlak šele ob treh popoldne. Kaj smo hoteli! Čakati je bilo predolgo, zato smo si ogledali mesto. Seznanili smo se medpotoma s hrvatsko gospodično Jožico. Potovala je sama. Ker smo se peljali do Ljubljane skupaj, nas je prosila, če sme iti z nami. Mi smo je bili veseli. Ko smo se nahodili in nagledali po mestu, je bila ura že pol ene. Prišli smo nazaj ravno k obedu. Po dolgem času smo se zopet pošteno najedli. To se nam je prileglo. Nismo bili sami v tej gostilnici, temveč nas je bilo več sopotnikov. Jožica se je peljala z nami prav do Ljubljane. Naprej se je peljala bržkone sama. Ko smo vendar po dolgem in mučnem čakalnjui prispeli na kolodvor, je bila ura pol treh. Jožica je predlagala, naj gremo malo v park. Res smo šli. Na poti smo srečali prodajalca sladoleda, ki je vpil: »Gelati, gelati«. To je sladoled. Jožica ga je šla kupiti in ker ni vedela, koliko stane, mu da en novce. Ne vem, koliko je bilo. Misli-la je, da bo dobila največ tri do štiri sladolede. A kako smo se čudili, ko je naštel že pet sladoledov in jih je še pripravljaval. Pri sedmem sladoledu ga je prekinila, češ, da naj obdrži ostalo zase. Sama je pojedla dva sladoleda. Druge je dala nam. Papa jih je plačal, čeprav se je branila.

Ko smo prišli nazaj na kolodvor, je kazala ura deset minut do treh. Šli smo takoj na vlak. Iz Trsta v Ljubljano smo se peljali približno štiri ure. Nekaj časa smo se razgovarjali. Počutila sem se slabo. Poizkusila sem zaspati. Res se mi je posrečilo malo zadremati. Ko se zbudim, smo se peljali mimo lepih pokrajin. Nekaj časa sem gledala skozi okno. V glavi mi je vršelo in razbijalo kakor s klavivom. Težko sem čakala konca vožnje. Ko smo se bližali Ljubljani, mi je postajalo čimdaljebolj čudno. Sama ne vem zakaj. Tudi papa je postajal vedno nervoznejši. Vedno je premišljeval, ali ga bodo domači spoznali. Ko smo se ustavili v Ljubljani, je sledilo burno svidenje na kolodvoru. Jaz sem bila kakor v omotici. Kar nisem mogla verjeti. — Doma so nas pevci počastili z mnogimi pesmimi. Pozno v noč smo bili pokonci.

Tako smo končno prispeli v Jugoslavijo, v Slovenijo. Upam, da vas nisem preveč dolgočasila, ko sem vam popisovala to svoje potovanje.

